

Sygn. akt IV CNP 24/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 17 czerwca 2016 r., sygn. akt IV Ca [...],
w sprawie z powództwa R.L.
przeciwko K.S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 listopada 2017 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w S., po rozpoznaniu apelacji pozwanego K.S. od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 22 marca 2016 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo R.L. o zapłatę 100 złotych z odsetkami ustawowymi, jako część odszkodowania za szkodę powstałą w jego samochodzie, którego szyba została częściowo uszkodzona na skutek - jak twierdził powód - uderzenia w nią kamieniem, jaki wypadł spod kół nadjeżdżającego innego pojazdu, co wyniknęło z posypania nawierzchni drogi piaskiem z kamieniami przez samochód należący do firmy pozwanego, bezpośrednio przed zdarzeniem. Sąd pierwszej instancji uwzględnił powództwo, przyjmując za podstawę prawną art. 429, art. 415, art. 481 k.c. i art. 333 k.p.c.

Oddalając powództwo w wyniku apelacji wniesionej przez pozwanego, Sąd Okręgowy uznał, że w sprawie doszło do błędnej oceny zgromadzonego w niej materiału dowodowego, mianowicie powód nie udowodnił wystąpienia szkody, jej wysokości, wyrządzenia jej przez pozwanego oraz związku przyczynowego między działaniem pozwanego a szkodą. Szkada nie wynikała ani z dokumentacji zdjęciowej, ani z nagrania przedstawionego przez powoda, ani z zeznań świadków, a samochodu nie można było poddać oględzinom, gdyż został po zdarzeniu sprzedany, a powód nie posiada danych osobowych kupującego. Nie zostało nawet określone precyzyjnie miejsce samego zdarzenia, a proces opierał się twierdzeniach powoda i osób, które od niego dowiedziały się o szkodzie. W tej sytuacji Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt 1 sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego powód zarzucił naruszenie przez Sąd prawa materialnego, tj. art. 6, art. 436 § 1 w związku z art. 435 k.c., art. 232, art. 231 i art. 233 § 1 k.p.c. Wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ i nast. k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji, jeżeli przez wydanie tego wyroku została wyrządzona szkoda, a sąd naruszył przepisy prawa materialnego lub postępowania cywilnego, zaś zmiana lub uchylenie tego wyroku nie było i nie jest możliwe w drodze przysługujących stronie środków prawnych. Jednakże podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c.).

Z treści skargi wynika, że powód przytacza argumenty prawie wyłącznie kwestionujące ustalone, a zwłaszcza nieustalone fakty i dokonuje oceny dowodów, których z reguły nie przedstawił. Wskazywane w skardze przepisy prawa materialnego można zastosować dopiero, kiedy jest w sprawie ustalona podstawa faktyczna, a ta należy z założenia przede wszystkim do podmiotu, który z określonych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Jak wynika z uzasadnienia Sądu Okręgowego powód nie dowiódł nawet powstania szkody, jak również okoliczności zdarzenia tę szkodę powodującego. Uniemożliwił jednocześnie jakiegokolwiek tego ustalenie i to w sytuacji sprzecznych zeznań powołanych świadków, gdyż sprzedał samochód i, co jest dość dziwne nie posiada dokumentu, z którego wynikałyby dane osobowe kupującego. Mając zamiar wystąpienia z roszczeniem odszkodowawczym powinien był zabezpieczyć podstawowe dowody oraz dane osób, których zeznania mogły mieć w sprawie znaczenie. Dotyczy to też pojazdu, którego oględziny stały się konieczne wobec trudności z dowiedzeniem podstawowych okoliczności wypadku i jego skutków. Nie można zatem skutecznie kwestionować zastosowanych przepisów prawa i to, jak wynika z utrwalonego i znanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wtedy, gdy to naruszenie jest rażące, mając decydujący wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. W wypadku niniejszej skargi uchybienia i to po stronie skarżącego dotyczą pierwszego etapu rozpoznawania sprawy odszkodowawczej, jakim jest stan faktyczny nie dający podstaw do ubiegania się o odszkodowanie.

W związku z wydanym wyrokiem Sądu Okręgowego nie można się dopatrzyć żadnych uchybień w toku postępowania, a także naruszenia prawa

materialnego, dających podstawę do uznania zaskarżonego wyroku jako sprzecznego z prawem i z tego względu brak było przesłanek do przyjęcia skargi do rozpoznania.

Wobec oczywistej bezzasadności skargi należało na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

jw